

บทความออนไลน์

จากสุนทรียะความโดดเด่นในงาน Edward Hopper สู่มิมศิลปะแห่งความอ้างว้างในยุค COVID-19

ในช่วงเวลาวิกฤตที่ผู้คนทั่วโลกต้องเว้นระยะห่างทางสังคม และกักตัวอยู่บ้าน จากสถานการณ์การระบาดของไวรัส COVID-19 มีงานศิลปะของศิลปินคนหนึ่ง ถูกนำมาทำเป็นมิม ที่จะว่าไปก็เรียกว่าเป็นมิมที่เหงาที่สุดในโลกก็ได้ เพราะอะไรนะเหรอ? ก็เพราะศิลปินที่ว่านั้นสามารถถ่ายทอดความโดดเด่นเปลี่ยวเหงาออกมาในงานศิลปะของเขาได้อย่างโดดเด่นเป็นเอกที่สุดคนหนึ่งนั่นเอง ศิลปินผู้นั้นมีชื่อว่า เอ็ดเวิร์ด ฮอปเปอร์ (Edward Hopper)

เขาเป็นจิตรกรและศิลปินภาพพิมพ์แนวเหมือนจริง (realism) ชาวอเมริกันผู้โด่งดังที่สุดคนหนึ่งของวงการศิลปะ ผลงานของเขามักถ่ายทอดภาพชีวิตต่างๆ ไปของคนอเมริกัน ด้วยสีเส้นแสงเงาอันเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว ถ่ายทอดความโดดเด่นเปลี่ยวเหงาแปลกแยกที่แฝงอยู่ท่ามกลางความปกติธรรมดาของชีวิตในสังคมเมืองได้อย่างลึกซึ้ง ไม่มีศิลปินคนไหนจับภาพความโดดเด่นเปลี่ยวเหงาของคนในเมืองสมัยใหม่ได้เหมือนฮอปเปอร์ ภาพวาดของผู้คนในเมืองของเขาถ่ายทอดเรื่องราวที่มากกว่าฉากชีวิตในทิวทัศน์เมือง หากแต่เปิดเผยมุมมองอันมืดมนแห่งวินในประสบการณ์ของมนุษย์ ผลงานภาพวาดเหมือนจริงของเขาแสดงให้เห็นภาพชีวิตอันซบเซาของผู้คนในระหว่างช่วงสงครามโลก ด้วยการนำเสนอภาพอันนิ่งงัน ไร้การเคลื่อนไหว ไร้ซึ่งสัญญาณของความเป็นชีวิตและความกระฉับกระเฉง และขบขันความรู้สึกเปล่าเปลี่ยว ด้วยการใช้แสงเงาจัดจ้านช่วยเพิ่มความอึดอัดคับข้องของพื้นที่

สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ ARIT NPRU

ภาพวาดของเขาได้รับการกล่าวขานว่าได้สร้าง ‘สถาปัตยกรรมแห่งความเปลี่ยวเหงา’ ขึ้นมา ด้วยการใช้แสง สี องค์กรประกอบของสถาปัตยกรรมภายนอกและภายใน และทิวทัศน์อันเว้งว่างเปล่า กับตัวละครอันโดดเดี่ยว แปรลกแยกที่จมอยู่ในห้วงเวลาอันสันโดษ

เขาแสดงให้เห็นสภาพจิตใจภายในของตัวละครในภาพวาดของเขา และนำเสนอสภาวะการดำรงอยู่ของคนในเมืองใหญ่อันทันสมัย หรือวิถีชีวิตของเมืองในชนบทอันเงียบสงบ ด้วยภาพที่ดูเหมือนจะเป็นการนำเสนอชีวิตประจำวัน อันแสนธรรมดา หากแต่เพิ่มความแปลกแยกให้ตัวละครและเรื่องราวในภาพ ตัวละครในภาพวาดของฮอปเปอร์ มักจะโดดเดี่ยวและตัดขาดจากสภาพแวดล้อมรอบข้าง อย่างการใช้ห้องสีเหลืองเข้มแข็งแรงต่าง กระจกหน้าต่างที่เปิดออกไปให้เห็นภูมิทัศน์เมืองแห่งแล้งเย็นชา ประกอบกับการใช้แสงเงาอันจัดจ้านที่สร้างความตึงเครียดและดึงให้ผู้ชมสัมผัสกับอารมณ์ความรู้สึกโดดเดี่ยวเปลี่ยวเหงาของตัวละครเหล่านั้น ราวกับกำลังติดอยู่ในพื้นที่และห้วงเวลาอันหยุดนิ่ง

Nighthawks (1942)

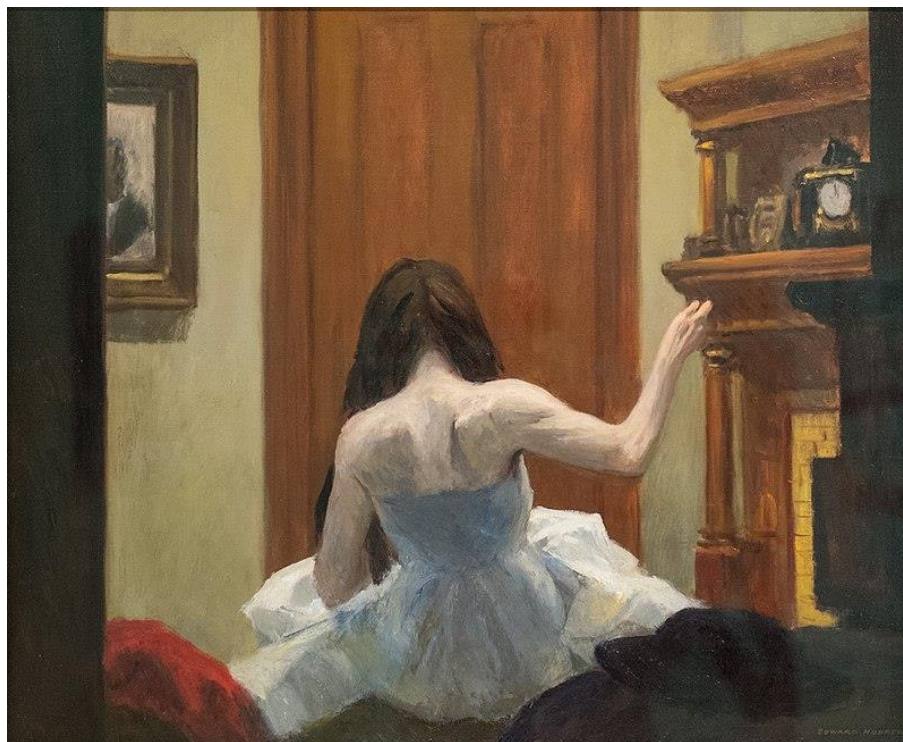
ดังเช่นในผลงานที่โด่งดังและเป็นที่ยุติที่สุดของเขาอย่าง Nighthawks (1942) ภาพวาดสีน้ำมันที่แสดงภาพของร้านอาหารข้างทางในยามกลางคืน ที่ประกอบไปด้วยลูกค้าสองสามคนที่นั่งอยู่ตรงเคาน์เตอร์ภายใต้แสงนีออนสาดส่องในร้าน ท่ามกลางความมืดรอบข้างในยามราตรี เขาวาดภาพนี้หลังจากที่สหรัฐเพิ่งถูกกองทัพญี่ปุ่นโจมตีอ่าวเพิร์ลฮาร์เบอร์ไม่นานนัก ว่ากันว่า Nighthawks ในที่นี้ หมายถึง ‘เหยี่ยวราตรี’ หรือคนกลางคืนผู้ไม่ยอมหลับนอน

สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ ARIT NPRU

ตัวละครในภาพต่างคนต่างก็จมอยู่กับห้วงความคิดของตัวเอง แผลกแยก ไม่มีที่ท่าว่าจะมีปฏิสัมพันธ์หรือพูดคุยกัน สะท้อนให้เห็นถึงภาพชีวิตคนเมืองอันว่างเปล่าหงอยเหงา ที่ปรากฏอยู่ในสังคมเมือง หรือสภาพแวดล้อมของบ้านและอาคารที่ตั้งอย่างโดดเดี่ยว ท่ามกลางทิวทัศน์อันเว้งว่าง ปั่นน้ำมันในและทางรถไฟในพื้นที่เปลี่ยวร้างผู้คน หรือผู้คนที่อยู่อย่างเสียบังในพื้นที่ย่านเปลี่ยว นอนอยู่บนที่นอนในโรงแรม เสียบเสียบคนเดียวยามเช้า หรือนั่งเหงาๆ คนเดียวในโรงหนัง

องค์ประกอบแห่งสถาปัตยกรรมอันเปลี่ยวเหงา และสุนทริยะอันโดดเดี่ยว ในภาพวาดของ เอ็ดเวิร์ด ฮอปเปอร์ เหล่านี้เอง ที่บังเอิญพ้องกันกับการใช้ชีวิตแบบวันระยะห่างอย่างเหงาๆ ในช่วงเวลาที่เราหลายๆ คนต้องเก็บตัวหนีโควิดในโมงยามนี้ได้อย่างเหมาะสม เจาะ จนบางคนต้องหีบเอามาทำเป็นมีมส่งต่อกันอย่างแพร่หลายในโลกออนไลน์

New York Interior (1921)

ไม่ว่าจะเป็นมีมในทวิตเตอร์ของ @m_tisserand ที่หีบเอาภาพวาด New York Office (1962), Sunlight in a Cafeteria (1958), Intermission (1963) และ Office in a Small City (1953) ของเอ็ดเวิร์ด ฮอปเปอร์ มาลง

สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ ARIT NPRU

พร้อมคำบรรยายว่า “We are all Edward Hopper paintings now” (ตอนนี้เราทุกคนคือภาพวาดของเอ็ดเวิร์ด ฮอปเปอร์)

มีมของทวิตเตอร์ @WinesInALine ที่หยิบเอาภาพวาด Nighthawks ที่ถูกลบตัวละครในภาพวาดออกจนเหลือแต่ร้านอาหารอันว่างเปล่าไร้ผู้คน แล้วใส่คำบรรยายว่า “Nighthawks Not at the Diner” (เหยี่ยวราตรีไม่อยู่ในร้านอาหาร)

มีมของทวิตเตอร์ @round ที่โพสต์ภาพวาด Nighthawks ที่ถูกรีทัชให้มานปิด และติดป้าย “Stay Home!” (อยู่ที่บ้านชะ!) เอาไว้หน้าร้านแทน

หรือมีมในอินสตาแกรมของ alexandraroach1 ที่หยิบเอาภาพวาด Morning Sun (1952) ของฮอปเปอร์มาลงพร้อมรำพึงรำพันว่า “This could be me in the painting but I’d add a phone into her hand” (ในภาพวาดนี้น่าจะเป็นฉัน เพียงแค่เติมโทรศัพท์มือถือของเธอเท่านั้นเอง)

ที่มา <https://thematter.co/thinkers/art-in-the-time-of-covid-19-by-edward-hopper/108979>

